

שבה לגבולה

מחלות הקרוהן והפיברומיאליגיה בהן לקתה ד"ר אורית בלאו דחפו אותה לחפש כיוונים חדשים: היא פיתחה טיפול ביו-אנרגטי לחיזוק נשים ממצבי חולי ומשבר בעזרת כלים מהמקורות היהודיים, והוציאה לאור את ספרה "בוידעמים" בעקבות רצף אירועים מטלטלים שעברה בחייה

מאת יהודם גלילי

כשהתברר לה שחלק לא מבוטל מהמחקרים הרפואיים נועד לרפא אגו של חוקרים – ולא את המחלות שלפותרונן הם נועדו ותוקצבו. "היעדר המפגש הישיר עם החולה היה מאוד חסר לי, והמשיכה לרפא באה ממקום עמוק בתוכי. האכזבה ממגבלות הרפואה המודרנית למצוא פתרון לקרוהן, מהיעדר הירידה לשורש הבעיה ומהתנהלות יהירה של חלק מהרופאים הביאו אותי לגשש אחר תובנות ומרפא שמקורן בגישות אחרות. כבר אז הבנתי את הקשר ההדוק בין מצבים נפשיים לרוב המחלות ושמתי נפשי וההתרחשויות בבכתי הנפש משליכים על מנגנונים פיזיולוגיים רבים".

היחוד שלה כמטפלת המגיעה מעולם הרפואה הקונבנציונלי נובע, לדבריה, משילוב ייחודי בין ידע ביולוגי וניסיון מחקרי לבין לימוד ועיון אינסופיים בתורת הנפש, שימוש בכלים מעולם הרפואה המשלימה ומעל לכל: אמונה גדולה. "שילוב זה מאפשר לי להתבונן מזוויות שונות בעומק ולרוחב הבעיה שמביאה איתה המטופל. מהמקום שלי, המקבל בענווה מלאה את הנסתר האינסופי, אני יכולה לסייע למטופלת להתמודד ולהבין שכל התרחשות שאנו חווים יש תכלית ושאינן מקרה בעולמנו. מאחר ונפשנו אינה יודעת להביע כאב, הוא בא לידי ביטוי בגוף. תאי גופנו אוגרים בתוכם זיכרונות ונושאים מטענים נפשיים מחוויות טראומטיות שעברנו בילדות ומפרשנות שאנו נותנים לחוויות העבר, ואלו גורמים ללא מעט מהמחלות המשבשת את חיינו".

היא מסבירה כי באמצעות טיפול ביו-אנרגטי, שימוש בדמיון מודרך, הקשבה למוזיקה, התבוננות בקלפים, כתיבה, לימוד ושיח, נפתחים ערוצי תודעה חדשים המאפשרים למטופלת להתחבר למקורות שפע שקודם לכן היו חסומים ונסתרים ממנה. "לא במקרה עבודת הנפש שלי פרצה מתוך הבודעם בזמן ה'שבעה' על אבא שלי וממנה אני לא חדלה לרגע. מעבר ליחסי המורכבים עם אבי ז"ל, אני נאלצת להתמודד במהלך השנים מאז מותו עם אמה שנשאבה ליקום מקביל, שקועה עמוק בתוך דמנציה, כמו מבקשת לברוח מעולם זיכרונות שכלאה עצמה בתוכו. אמי, בת ירושלים, נולדה וגדלה בחצרותיה הקסומות של שכונת הבוכרים, אך שורשיה נשארו תמיד כנשמתה, בעיירה פולנית רחוקה, בבית הוריה, משפחת רבנים גדולה שענפיה נשרפו כליל".

ד"ר בלאו מודה כי כתיבתה הספרותית יונקת מתוך הקשר החזק שלה עם אלוהים ומהשיח האינסופי שלה איתו. "היצירה הספרותית כמדע היא תהליך רב-שלבי של התבוננות, ירידה למעמקים וחקר אינסופי. לי היא מרפא לנפשי". לטענתה אפשר ממש להחלים באמצעות תהליך של כתיבה ואפשר כמוכן גם להיעזר בקריאה של טקסטים כתובים כדי להגיע להבנות מרפאות".

היא חולמת להוציא לאור שני רומנים היסטוריים, ולסייע לכמה שיותר נשים לצאת למסע מרפא של ניקוי ושחרור מהבודעמים הפיזיים והנפשיים שלהן – בעזרת סדנה ייחודית שהיא מעבירה. "אנשים אוצרים בקרבם בודעמים עמוסים בחומרים נפשיים (בדיוק כמו בודעמים מלאים בשמעטס), כגון: רגשות מרעילים וזיכרונות קשים. זהו מצב

של חוסר זרימה ותקיעות, שאינו מאפשר לנו להיות במיטבנו ואף גורם לחולי. בסדנה עובדים על ניקוי הבודעם ועוברים מסע של שחרור וריפוי שמצמיח כנפיים. השיטה שפיתחתי נקראת 'שבה לגבולה', כי היא מחזירה את הלומדת למקומה הטבעי והיציב ממנו היא ממשיכה לצמוח ולהתקדם".

ד"ר אורית בלאו צילום: גיל דור

לאחר שנפל מסולם במהלך ניסיון להגיע לאחד הבודעמים האינסופיים שבתקרת ביתו. באותה שנה היא עצמה אושפזה בעקבות חסימת מעיים, ובמהלך אשפוזיה בבית החולים החל לפרוץ זרם הכתיבה שלה.

לדבריה, הניגונים שליוו אותה במסע בפולין עזרו לה בפריקת הכאבים מהם סבלה. "הם הפכו לכלי עצמתי כמו גם כלים אחרים ורעיונות שרכשתי בהשתלמויות הרבות שעברתי. כך פיתחתי גישה ייחודית לעבודה חווייתית עם קבוצות ועם יחידים בתהליכי צמיחה ממצבי חולי ומשבר ובתהליכי מודעות כללית, בגישה יהודית".

ד"ר בלאו, בעלת דוקטורט במדעים, עסקה במשך שנים רבות בחקר מחלת הסרטן, ולפני כעשר שנים זנחה את עולם המדע לטובת עולמות הרפואה המשלימה. "השינוי היה תהליך הדרגתי", היא מספרת, "לאט לאט הרגשתי שאני לא מוצאת את עצמי בעולם המדע, ואף כתבתי על כך בסיפור 'המעבדה' המופיע בספרי. הרגשתי שאני כבולה לנושאים שלא ממש הגעתי לעסוק בהם מבחירה, אלא יותר מכח האינרציה – הגשרה וההתמודד. באתי מבית בו הדבר היחיד החשוב היה הלימודים. אני בכלל רציתי ללמוד ארכיאולוגיה, אבל אמי אמרה לי: 'תראי את הבן של השכן שלומד פיזיקה במכון וייצמן'".

היא מתארת את ילדותה כעצובה וכאפופת צעקות וכעסים, ריבים ומחלוקות. "חוויתי הרבה תנודות ומסרים כפולים ולא ברורים בכל הנוגע לדת ולמוסר. כך למשל, נשלחתי ללמוד בתיכון חדש בתל אביב בו לימדה אמי, תיכון שחינך ברוח תנועות הנוער ותנועת העבודה, בשעה שמשפחתי העריצה את גוש אמונים והייתה מחוברת לציונות הדתית ולשורשים. רעדתי מהתקפי הזעם הקשים של אבי, וכך גם משתיקותיו. תגובותיה ההיסטריות הנוראיות של אמי העבירו בי חלחלה. מבנה הדירה הקטנה היה מעגלי, עברו בה מחדר לחדר והכל היה גלוי וחשוף. לאבי הייתה בבית מרפאת שיניים, ולכן הסתובבו בו הרבה אנשים ולא הייתה טיפת פרטיות – אפילו לא בחדר האמבטיה ששימש לפיתוח פילמים של צילומי השיניים, וגם לא בשירותים".

היא מתגוררת במודיעין מאז הקמתה. "מאוד רציתי להתקרר לירושלים ולאווירה שמזכירה אותה, והלב היה תמיד בירושלים", היא אומרת. היא מודה כי עולם הריפוי תמיד היה חלק מנשמתה. "תמיד נמשכתי לטבע ולבעלי חיים וחשבתי ללמוד רפואה וטרינרית, אבל נמשכתי גם לחקר מנגנונים ומערכות גוף האדם. כך התגלגלתי לחקר הסרטן ומערכת החיסון במהלך לימודי לתואר השני, והמשכתי לעסוק בכך גם בדוקטורט".

לדבריה, רגעי המשבר שלה בכל הנוגע לעולם הרפואה צצו

הקרוהן השתלטה על חיי בגיל 35 לאחר לידת בני הצעיר, בתקופה מתישה של עבודת הדוקטורט שלי במחלקה ההמטו-אונקולוגית ילדים בבית החולים שניידר. המחלה התפרצה, ככל הנראה, שנים קודם לכן עוד בהיותי סטודנטית בת 23 באוניברסיטה בירושלים, אלא שאז חשבו שמדובר בהתקף אפנדיציטי וניתחו אותי. לא אשכח את מסע האלונקה, מהמיון למחלקה, על אבני חצר בית החולים 'שערי צדק' הישן, בעודי זועקת מכאבים. גם שנים אחר כך, אחרי שתי לידות רצופות, חשבו שכאבי הבטן שתקפו אותי, מקורם בשבר במפשעה, וכך נותחתי פעם נוספת. רק בגיל 35, אחרי לידה נוספת ובדיקות מקיפות, התברר שהעייפות, השיעול והמחנק עד התמוטטות מוחלטת הם ביטויים של מחלת קרוהן ממנה אני סובלת עד היום".

כך מספרת ד"ר אורית בלאו, מדענית חוקרת סרטן שהגיעה מבית חילוני והתחזקה ברבות השנים מבחינה דתית. בעקבות התפרצות מחלות הקרוהן והפיברומיאליגיה מהן היא סובלת, חיפשה ומצאה כיוונים חדשים בחייה שסייעו לה להתמודד ולחיות חיים איכותיים. היא למדה שיטות רבות ומגוונות מעולם הרפואה המשלימה.

בהמשך פיתחה בעצמה טיפול ביו-אנרגטי לחיזוק ולצמיחה ממצבי חולי ומשבר – שיטה ייחודית המתבססת על הכלים שקיבלה בלימודיה בשילוב תובנות מעולם החסידות והמקורות היהודיים. כיום היא מטפלת, מעבירה סדנאות מודעות לנשים ועוסקת בכתיבה. את ספרה "בוידעמים", הכולל סיפורים קצרים בעלי מרכיב אוטוביוגרפי, החלה לכתוב כשאושפזה בשל מחלתה. הספר כתוב על קו תפר דק שבין מציאות לדמיון, בין מדע לאמונה, בין חלומות לחלונות, והמסע האישי של הגיבורה הופך למסעו של כל קורא.

ד"ר בלאו, בת 64 ממודיעין, נשואה, אם לשלושה וסבתא לשישה, מודה כי הקרוהן והפיברומיאליגיה נתנו לה נקודת מבט שונה לחיים, "זה לא קרה מיד. הטיפול בסטראואידיים יצר בהתחלה אשליה וגרם לי להאמין שהכל רק זמני, הפיך ופתיר. הוא הרגיע את התהליך הדלקתי של המעי והעניק לי מרץ רב, ולכן המשכתי במרוץ המטורף מבלי לחשוב על ההשלכות העתידיות. לא ויתרתי על לימודי הדוקטורט, לא על הניסיונות האינסופיים להריונות נוספים ולא על החלום לנסוע לחו"ל לפוסט-דוקטורט".

כשהתקפים חזרו ואיתם מעגלי הטיפול, החלה אט אט לחלחל בקרבה ההבנה שמרוץ החיים מטשטש לה את הראייה, שהיא פשוט מסרבת לקרוא את הסימנים שנשלחים אליה ושהגיע הזמן לעצור ולחשב מסלול מחדש. "אז גם הבנתי שמעיים הם בודעם ענק של זיכרון וכאב, מאגר של פחד ועלבון ושעלי לטפל בנפשי הפצועה. כיום אני מבינה היטב שהחולשה וכאבי הפיברומיאליגיה לא נעלמים בקלות, ולכן אני לומדת איך לחיות בשלום ובשמחה עם היש, בחרת כל יום מחדש לראות טוב בקיים, ומשתדלת לאזן את כוחות הגוף והנפש בעשייה התואמת את יכולותי ובסדר עדיפות שנכונים לי".

היא הפכה ממדענית חוקרת סרטן, שעבודת המאסטר שלה התמקדה בתהליכי יצירת נוגדנים ועבודת הדוקטורט בחנה גנים הקשורים להתפתחות לויקמיות בילדים – למטפלת ברפואה משלימה. במהלך השנים למדה, במקביל לעבודתה בבית החולים, הנחית קבוצות וטיפול בגישה יהודית, רייקי (בדרגת מאסטר), ביו-אנרגיה, טיפול באנרגיות בדרך האמונה, דמיון מודרך, תטא היילינג, EFT (טכניקה לשחרור רגשי הדומה לדיקור סיני – תוך שימוש באצבעות במקום במחטים על גבי נקודות מסוימות של ערוצי אנרגיה), שיטת ימימה, שימוש בקלפים טיפוליים לאימון וצמיחה בעין יהודית, ועוד.

רצף אירועים מטלטלים דחף את ד"ר אורית בלאו לנקודת האל-חזור בעולם המדע: חמה וחמותה, ניצולי שואה, נפטרו בהפרש של שבוע ימים ותוך שבוע נולדה נכדתה הבכורה הקרויה על שמם. מספר חודשים לאחר מותם השתתפה במסע לפולין, ובשובה נפטר אביה, אף הוא ניצול פוגרומים בן 92,

בוידעמים